

ČARODĚJ

V MOJÍ KÚLNĚ

TRAMPOTY
MERDYNA
LÍTÉHO

SIMON
FARNABY

ILUSTROVALA
CLAIRE
POWELLOVÁ

bamb**ook**

bamb**oo**k

ČARODĚJ

V MOJÍ KÚLNĚ

TRAMPOTY
MERDYNA
LÍTEHO

ILUSTROVALA CLAIRE POWELLOVÁ

SIMON
FARNABY

Simon Farnaby
ČARODĚJ V MOJÍ KÚLNĚ

Z anglického originálu *Wizard In My Shed* vydaného nakladatelstvím
Hodder and Stoughton v Londýně roku 2020 přeložila Dana Chodilová

Ilustrace Claire Powellová
Grafická úprava a sazba TypoText
Jazyková redakce Martina Weberová
Odpovědný redaktor Jakub Laxar

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 293. publikaci
První vydání, Praha 2025
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

*Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.*

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování
AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © Simon Farnaby, 2020
Illustrations copyright © Claire Powell, 2020
Czech edition © Grada Publishing a. s., 2025
Translation © Dana Chodilová, 2025

ISBN 978-80-271-8265-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-5480-7 (print)

Věnováno Claire a Eve,
magickým zázrakům mého života.

SMRDUTÉ PÁRY, KOUZLA A ČÁRY

Milý čtenáři, hned na začátku našeho příběhu musím na-
směřovat tvou bujnou představivost do dávných časů, na
které už historie zapomněla. Ne, ne až k dinosaurům, to je
moc daleko... Ne, ani k Vikingům, to zas není *dost* daleko,
a kromě toho, knih o těchhle chuligánech jsou plné knihovny.
Ne, já po tobě chci, ať si představíš **STŘEDOVĚK**.
Přesněji řečeno rok 511, počátek oněch temných časů, který
by mohl klidně soutěžit o titul Nejtemnější rok dějin.

Temnému středověku se neříká temný proto, že by
tehdy vládla pořád tma (jako třeba v zimě na Islandu),
ale proto, že nikdo DOOPRAVDY neví, co se v tu dobu
vlastně dělo. Nikdo nic z toho nezapsal ani nevyfotil (to dá
rozum). Temný středověk byla doba plná nebezpečí, záhad
a především magie.

Přesto ti můžu říct, že jednoho chladného jarního večera roku 511 se na pasece uprostřed lesa poblíž vesnice Hup-ton Grey – na místě, které je dneska známo jako nákupní centrum Oldwell poblíž Bashingfordu u dálnice M3 – sešel král Pavel se svými nejvyššími soudci, aby společně soudili notorického zločince. Les tehdy samozřejmě vypadal úplně jinak než dneska. Především tam ještě byla spousta stromů, ty působily mohutně a impozantně, zvlášť v mihotajících se stínech, které na ně vrhaly provizorní lucerny.

K této podívané se sešly asi dvě stovky lidí. Ve vzduchu se vznášel smrad, jaký by naše moderní nosy nesnesly. Šlechtici se tenkrát koupali nanejvýš jednou za pár měsíců a prostí lidé, kterých byla v davu většina, si tuhle kratochvíli často nedopřáli celý život. Strkali se a stoupali si na špičky, aby lépe viděli. Musíš si uvědomit, že tehdy nebyla žádná televize ani počítače ani iPady. Pro místní lid to bylo něco jako vypravit se do kina. Někteří si dokonce přinesli něco na zub. Samozřejmě ne popcorn, nýbrž uzené prasečí rypáky a nakládaná vejce. Soud s tak slavným kriminálníkem sliboval náramnou zábavu. A navíc ve 3D.

„Provinilče, hled' povstati!“ zaburácel ceremoniáš.

Dav zalapal po dechu, protože obžalovaný se sice zvedl, ovšem nedalo se říct, že by vstal! Tak, jak seděl, s nohama překříženýma, se vznesl do výšky nějakých dvou metrů nad zem. Řetězy, jimiž byl upoutaný k obřímu balvanu, se napjaly a děsivě zachřestily: **ŘINK!** Ten proslulý ničema se pohupoval ve vzduchu jako balónek na narozeninové oslavě, oči zavřené, v umouněném obličejí mu hrál rozpustilý úsměv, jako by byl školák, který ví, že provedl nějakou neplechu, ale z vysoka na to kašle. A právě toto je hrdina – nebo bych snad měl říct antihrdina – našeho příběhu. Jakže se jmenuje? No, je to napsané na obálce téhle knihy, ale pokud ti to náhodou ušlo, jmenuje se... Merdyn Lítý.

Král Pavel a jeho soudcové znechuceně potřásli hlavami. Doufali, že v přítomnosti Evanhart, královny dcery, Merdyn své uličnické manýry trochu zkrotí. Ti dva se spolu kamarádili ve Škole alchymie (to je pro nás něco jako škola kouzel), jenomže v dospělosti si Merdyn zvolil cestu temnoty. Muže, který se před ní vznášel ve špinavém hávu, s přerostlými a rozčepýřenými vousy a rozcuchanými

vlasý ozdobenými nakradenými cetkami,
Evanhart už skoro nepoznávala. Připomínal
spíš zlodějčička než čaroděje.

„Povolávámť k obžalobě Jeremiáše Jeraba,“
zaburácel ceremoniář.

Merdyna rázem přešel úsměv. S Jeremiášem Jerabem taky chodil do školy, měl na něj ale mnohem horší vzpomínky než na Evanhart.

Evanhart byla Merdynova nejlepší kamarádka a spřízněná duše, kdežto Jerabo jen žárlivý práskač. Pokaždé když Merdyn spunktoval nějakou legráčku, třeba že proměnil učiteli jablko v ropuchu, právě když se do něj chystal zakousnout, Jerabo to vyslepičil. A teď je tu zas, žalobníček jeden! Až na to, že místo učiteli žaluje samotnému králi a že tu jde o mnohem víc než o výprask rákoskou.

Jerabo nakráčel doprostřed soudního dvora a odkašlal si jako herec před velkolepým výstupem. Světlé vlasy si natupíroval a navoskoval do špičky a žluté vousy si upravil do kozí bradky, takže jeho hlava vypadala jako kornout se zmrzlinou.

„Merdyne Lítý!“ zapištěl nadutě. „Jestiž obviněn z množství zločinů proti Zákoníku

alchymistů. Jestliž lapka, zhoubce a nezbedník, an nezná nižádných pravidel. Pramáo z nás se narodilo s krví Č...“

Tuhle krevní skupinu asi neznáš, ale v těch dobách bývala docela běžná a v zásadě to znamenalo, že se člověk narodil jako čaroděj nebo čarodějka s dovedností kouzlit.

„... a ti z nás, kdo ano, jsou zavázáni napínati své síly ke konání dobra, jako kupříkladu já a Evanhart. Avšak ty, Merdyne Lítý...“ Jerabo už rozčilením pištěl jako myš, „neváhám praviti, že ses stal nejhorším Č ze všech – *ČERNOKNĚŽNÍKEM!*“

Nejspíš si říkáš, proč je v řeči těchto lidí tolik „jsout“ a „jestiž“. No, to je starobylý způsob, jak říct „jsou“ a „jsi“. Takže si na to koukej zvyknout.

Na slovo „černokněžník“ dav zalapal po dechu. Ně kterým lidem se zatočila hlava, jeden nebo dva dokonce omdleli a potřebovali ošetřit. Černokněžník je něco jako zlejší čaroděj, asi tak tisíckrát. Používá svou magii jedině k tomu, aby páchal zkázu.

„Já pravdu díím,“ zasyčel Jerabo. „Jestiž snad něco, čím by ses mohl obhájit, Merdyne Lítý?“

V tuhle chvíli měl Merdyn začít se svou obhajobou. Právě teď nastala ta správná chvíle, aby všem prozradil, kam zašantročil obří kámen, který ukradl z prastarého Magického kruhu (vytesal do něj Evanhartinu tvář a zmenšil ho, aby se mu vešel do kapsy). Mohl upozornit na to, že když štípl zlato z královské pokladnice, zabránil tak králi, aby vytáhl do válek, což je přece dobrá věc, ne? Mohl obhajovat všechno, co provedl, ale popravdě řečeno, Merdynovi už bylo fuk, co si o něm druzí myslí. A tak se pomalu snesl, postavil se na zem a oznámil mocným, drsným hlasem:

**„JSEMŤ MERDYN LÍTÝ!
NEJMOCNĚJŠÍ ČERNOKNĚŽNÍK
VŠECH DOB! ZHOUBA NEPŘÁTEL!
KAŽDÝ, KDO MNE ZNÁ,
KLANÍ SE PŘEDE MNOU!**

**MYSLELI JSTE SI SNAD, ŽE MNE
MŮŽETE POLAPIT?“**

Zavyl hrůzostrašným smíchem.

„TO SI RADĚJI ZKUSTE SPOUTATI SAMOTNÝ VÍTR!“

Lidé už nelapali po dechu. Dostali se do fáze, kdy byli hrůzou celí zkoprnělí. Kdyby tam někde stála pohovka, byli by si pod ni zalezli. Ale protože pohovky byly vynalezeny až roku 1465, zavřeli aspoň oči. To, že byli tak vyděšení, i když byl Merdyn připoutaný k balvanu o velikosti Walesu, bylo svědectvím o jeho nezměrné moci.

„A nyní,“ pokračoval Merdyn tišeji, „račež mne omluviti, poroučím se.“ S těmi slovy roztáhl tuniku a odhalil opasek s malými koženými váčky. Z jednoho bleskurychle vyjmul špetku sušených bylin, spráskl ruce – **TLESK!** – a zadeklamoval:

„LYCIUM BARBARUM! PLOVARIS! HROMOTLOUKUS!“

Hromotlounk, tak se jmenovala Merdynova hůl. Sebrali mu ji, když ho uvěznili, a tímhle kouzlem si ji chtěl přivolat.

Zdálo se, že jeho plán vychází. Nad pasekou zavířil vítr, zpoza soudců vylétl Hromotlounk a plul směrem

k Merdynově natažené ruce. Byl to nádherný kus dřeva, dlouhý asi dva metry, s propracovanou řezbou orla nahoře.

Dostal se skoro až do Merdynovy natažené ruky. Kdyby ho čaroděj v tu chvíli chytil, zasáhl by své věznitele tou nejodpornější magií všeho druhu. Byl by proměnil Jeraba v kámen a pak ho lusknutím prstu rozbil na milion kousíčků. Z krále a jeho soudců by nadělal smradlavé kozy. Byl by zaútočil na lidi v davu a proměnil by jim oči – teď vykulené a velké jako talíře – v *opravdové* talíře.

Takové pomstychtivé představy se honily Merdynovou zvrhlou myslí, zatímco se Hromotlouk přiblížil až na pár milimetrů k jeho nataženým prstům. Ale najednou... **ŘIIINK!** Merdyn si nevšiml, že i jeho hůl je připoutaná na řetězu. Ten se napjal, hůl znehybněla a černokněžník se zhroutil jako hromádka neštěstí. Veškerá jeho energie a naděje na únik se rozplynuly.

Do ticha, které se rozhostilo, se rozezněl srdečný smích. Jerabo to celé sledoval s náramným potěšením.

„Předvídalt’ jsem, že toto zkusíš,“ poznamenal a vylovil ze záhybů svého roucha zdobenou černou a zlatou

knihu zaklínadel. Každý čaroděj nebo čarodějka měli vlastní způsob čarování a staromilec Jerabo si potrpěl na knihu kouzel.

„BASTUM MAGICUM NAVIGARE!“

zamumlal, máchl rukou a Hromotlouk se rozletěl k němu. Pak popadl Merdynovu vzácnou hůl a zlomil ji přes koleno.

LUUUP.

„NEEEEEEEE!“ zařval Merdyn.

Dokonce i Evanhart sebou cukla nad tou krutostí. Ve škole Merdyna vídala, jak tu hůl stovky hodin láskyplně vyřezává. Černokněžníkovo srdce se během let možná zatvrdilo, ale na Hromotlouku mu pořád záleželo.

„Budiž proklet, Jerabo!“ zakvílel Merdyn. „Jestliž peský napěnožec*!“

* Pokud to nevíš, peský znamenalo v temném středověku nestoudný. Slovo napěnožec označovalo někoho, kdo se vychloubá. V zásadě je to dost složitý způsob, jak někomu sdělit, že je vejťaha.

Jerabo se jenom zasmál a odhodil kusy hole do kamenné studny, která stála na pasece. *Tonk, tonk, tink, tonk, tink, tonk, šplouch*, ozývalo se zlomené dřevo. Pak se Jerabo obrátil ke králi.

„Doufámť, že tento nejvyšší akt odporu Tvé Veličenstvo přesvědčí, že jest nutno nad tímto černokněžníkem vynéstí nejtvrdší trest.“ Jerabo si slavnostně olízl prst a pomalu jím obracel stránky ve své knize zaklínadel. „Žalobce nabádá soud,“ ✨ ŠUST, „nechať odešle provinilce do Řek očištění,“ ✨ ŠUST ✨, „na věčné časy!“

Dav zahučel, teď už mu vážně došly vzdechy. Nakonec se však našel někdo, kdo se cítil povinen se za Merdyna přimluvit, a ten někdo... byla Evanhart.

Princezna působila naprosto „vyrovnaně“. Žít v dnešních časech, jistě by byla instruktorkou jógy, zaříkávačkou koní nebo tvou oblíbenou tetičkou. Měla dlouhé, splývavé zrzavé vlasy a stříbrošedé oči, podobné tůním klidné vody.

„Otče,“ oslovila teď krále. „Žádám tě, mějž s tím člověkem slitování. Jeho schopnosti jsou převeliké. Bohdá že se je naučí nasazovati ke konání dobra.“

„Na to jest již pozdě, Evanhart,“ promluvil král. „Tvé prosby jsou marné.“

„Cožpak si nevzpomínáš, otče?“ naléhala Evanhart. „Jak bojoval společně s tvým vojskem v převeliké válce? Jak statečný a nebojácný byl! Sám jsi to tvrdil.“

„Dávno tomu, Evanhart. Poté se nespočetkrát projevil coby zlořečenec.“

„Pak tedy projev aspoň slitování, drahý otče,“ prosila Evanhart. „Pošli ho do Řek očistce, avšak jen nakrátko, kupříkladu na pět let... Bohdá že se napraví a změní.“

„Ten se nikdy nezmění!“ zaburácel Jerabo. „Sotva před týdnem jsem rajtoval na koni a ten obludník ho pode mnou proměnil v slepici! Jen pomysli, za jakého jsem byl trubce, rajtuje na slípce!“

Dav si nemohl pomoci a rozesmál se, sotva si to představil. Ale král se nebavil. Utápěl se v dceřiných prosebných očích, v dobru, které z nich vyzařovalo a zamlžovalo mu zdravý rozum. Nakonec se ujal slova.

„Rozhodl jsem,“ pravil král. „Nechat jest Merdyn Lítý odsouzen k sedmi letům v Řekách očistce.“

„Č-čehož pravíš?“ Jerabo polkl a pak začal znova. „Velmi dobře, Veličenstvo,“ procedil sevřenými rty. „Tedy sedm let v Řekách očistce.“ S těmi slovy zase obrátil pár stránek v knize zaklínadel – ✨ ŠUST ✨ ŠUST ✨ – a přečetl magický rozsudek.

„FRANDALIN, BUGANTI, FLUMINA. ČASOTOK!“

Paseka se pár vteřin třásla a pak se země uprostřed otevřela jako obří tlama. Z té zející jámy vyrazilo zelené světlo a ozářilo oblohu jako polární záře. Dav byl samé óóóch a ááách, jako by sledoval novoroční ohňostroj.

Jakmile Evanhart uviděla zelené světlo, zatvářila se ještě vážněji. „Otče!“

„Mlč, dítě!“ vyštěkl král. „Rozsudek bylť vyneseno!“

„Ale to světlo! Nemělo by býti zelené—“

„Pravil jsem dosti!“

Královi muži odvedli Merdyna na kraj té velké jámy. Na okamžik se ohlédl na princeznu.

„Nestrachuj se, Evanhart. Nežli se nadějí, navrátím se,“ řekl se svým starým šarmem, tak, jak ho Evanhart

znávala. Než stačila odpovědět, byl Merdyn postrčen do zářící zelené tlamy, ta se za ním zavřela a celým lesem se prohnalo drobné zemětřesení.

V tichu, které následovalo, poznamenal nějaký vesničan ke své ženě: „Na toto představení příště určitě zajdu zase popatřiti.“

Evanhart ale neměla náladu na legrácky. Přikráčela k Jerabovi a popadla jeho knihu zaklínadel.

„Hola! Námitka, jsemť okraden!“ bránil se Jerabo.

„Proč se nad ústím Řek očistce objevilo zelené světlo?“ zeptala se Evanhart a zalistovala knihou. „Mělo být rudé!“

„Není mým úkolem toto znát!“ opáčil Jerabo. „Já ona pravidla netvořím.“

Král hleděl na dceru podrážděně. „Nač ta neustálá tažení, Evanhart? *Ženy se vyrovnají mužům. Oslové mají stejná práva jako koně. Řeky očistce mají být rudé, ne zelené!* Cožpak musíš zpochybňovati úplně všehož?“

Ale v tu chvíli – ✨ ŠUST ✨ ŠUST ✨ – Evanhart našla, co hledala. Její obvykle růžové pihovaté tváře zbledly.

„Časotok? Já to věděla. Provedl mylné zaklínadlo! Jerabo neposlal Merdyna do Řek očiště!“

Z davu se rozlehly zmatené otázky: „Čehož praví?“ „Další faleš?“ „Toho jest na mne příliš!“ Všechny zraky se upřely na Jeraba, který se kroutil jako červ na háčku.

„Že neposlal? Jsemť si jistý, že poslal,“ hlesl. „Ačkoli má latina jest krapet bídná...“

„Kam ho tedy poslal?“ chtěl vědět král.

„Do Řek času,“ odpověděla Evanhart tiše. Bylo na první pohled jasné, jak je z toho nešťastná.

„Co to však znamená?“ tázal se král.

„Znamená to, že Merdyn jest ztracen. Navždycky.“ A Evanhart v zoufalství upřela svá velká lesknoucí se kukadla k nebesům.

*Evanhart neskřívá
své něžné city.
Kéž jen se vrátíš zpět,
Merdyne Lítý!*

BRÝLE ANI ČOČKY, NAFRNĚNÝ KOČKY

„Vítej na pódiu, Rose Falveyová!“ zaduněl hlas úplně jiného ceremoniáře, neboť zmíněné pódium patřilo osmi-letému gymnáziu Mountford v Bashingfordu (hned u dálnice M3) a my už se nenacházíme ve století šestém, nýbrž v jednadvacátém (kde žiješ i TY).

Gympl Mountford pořádal svou vlastní verzi televizního pořadu *Británie má talent*, nápaditě pojmenovanou *Mountford má talent*. Po celé jarní čtvrtletí se konala kvalifikační kola a teď už všem zájemcům z řad žactva zbývaly jen dvě šance dostat se do velkého finále, které se mělo konat v příštím čtvrtletí.

Rose Falveyová nechtěla čekat na poslední kolo, na poslední šanci – to by byly moc velké nervy. Byla dokonale nabuzená na TADY a TEĎ. Vlastně byla tak nabuzená, že

když v zákulisí zaslechla svoje jméno, hupsla na pódium jako gazela a přeskočila určenou značku. Reflektor se jí pokoušel najít, jenže Rose mezitím v panice pobíhala po jevišti a snažila se najít zase reflektor.

K tomu všemu ani neměla na nose své tolik potřebné brýle. Usoudila, že by se jí nehodily k outfitu – k upnutému leopardímu trikotu, v jakém se předváděla Beyoncé na YouTube. Ukázalo se, že to bylo mizerné rozhodnutí, protože neviděla ani ň. Bloudila po pódiu, rozeznávala jenom rozmazané tváře a sem tam oslňující světlo. Publikum už se začínalo hlasitě pochechtávat.

Začátek nic moc.

Když Rose konečně našla reflektor, funěla už jako lokomotiva. Pořád ale doufala, že se jí povede fantasticky vystříhnout song Beyoncé „Šíleně zamilovaná“.

Rose podědila tátův nezlomný optimismus. Odjakživa jí vtlokal do hlavy, že když se člověk ze všech sil snaží, nemůže neuspět. Na tuhle chvíli trénovala před zrcadlem večer co večer celé tři týdny. Pokud měl táta pravdu, což obvykle míval, musí to dopadnout dobře.

Hudba spustila.

„O-ou o-ou o o ou nou nou,
o-ou o-ou o o ou nou nou!“

Sotva se Rose pustila do zpěvu, hned poznala, že je něco špatně. Když si tu písničku doma nacvičovala, bylo to mezi čtyřmi stěnami vlastního pokoje a jediným posluchačem bylo její morče Bublínka. Už po hodině zkoušení ji starší brácha Kris donutil zavřít dveře a nasadil si sluchátka, aby to nemusel poslouchat pořád dokola a nezešílel z toho. Teď na pódiu, když poprvé spustila opravdu hlasitě, připadala si divně odhalená, jako v tom příšerném snu, kdy se člověk octne ve škole úplně nahatý.

*„Ou je, jsem tak šílená láskou, ano, tak šílená láskou!
O-ou o-ou,“* a tak dále.

Rose se pustila do tance. Usoudila, že pokud dav neuchvátí zpěvem, ještě pořád se může spolehnout na své božské taneční pohyby.

Doma v pokojíku jí brzo došlo, že jako Beyoncé tančit nedovede. A kdo taky ano? Proto si vymyslela vlastní choreografii. Charakteristickému pohybu, na který byla

nejvíc pyšná, říkala „vysoký kop“. Byl to prostě supervysoký výkop, při kterém se noha dostala skoro nad úroveň jejích kudrnatých zrzavých vlasů, stažených do culíků na temeni hlavy.

Rose provedla pár výkopů následovaných „otočkami“. Na ty byla taky patřičně hrdá. Šlo vlastně o prodloužení kopů. Když se vykopnutá noha vracela dolů, máchla jí za tu stojnou a využila odstředivé síly k roztočení horní části těla.

Dostat se do výkrutu byla hračka. Dostat se z něj bylo dost ošidné i v pokojíku. A protože teď byla Rose slepá jako krtek, v jednom kuse končila výkrut zády k publiku a pak musela pracně hledat, kam se obrátit.

Nedělá mi žádnou radost, že ti musím sdělit, milý čtenáři, že kombinace falešného zpěvu, šílených kopů a váhových otáček si u obecnstva vybrala svou daň. Zanedlouho se začaly sálem šířit hlasité výbuchy smíchu. „HEHE! HA HA, HA HA HA HA HAAAA!“ Když píseň konečně dohrála, dokonce ani tři porotci (tři úplně dospělí učitelé, aby bylo jasno!) neudrželi vážnou tvář.

„Kdyby to bylo komické číslo, dostala bys plný počet bodů, Rose,“ prohlásil nakonec pan Culkin (hlavní porotce a učitel matematiky). Zbylí porotci se chechtali tak, že nebyli schopni slova.

Rose slezla z pódia jako spráskaný pes a zamířila na školní dvůr. Cítila se šíleně trapně. Na tvářích by se jí dala smažit vajíčka, tak je měla horké a rudé. Pokoušela se vzpamatovat. Co vlastně pan Culkin ví o muzice? O rap-
perovi Stormzym si myslel, že je to nějaký typ bouřky. Přežila už spoustu trapasů. Dostane se i z tohotohle.

To poslední, co jí teď scházelo, byla trojice, která se k ní právě blížila.

Catrina, Andrea a Tamsin byly ty nejprotivnější dvanáctileté holky, jaké si nepřeješ potkat. Říkalo se jim CATs neboli Kočky podle jejich iniciál a taky proto, že měly drápy. Hnusné drápy. Aspoň obrazně řečeno. A teď se obtěžovaly odejít z hlediště jenom proto, aby ty drápy zařaly do chudáka Rose.

„Hej, krepatá hlavo,“ ozvala se nemožně zmalovaná Catrina. „Parádní tanec!“ A předvedla vlastní posměšnou

verzi vysokého kopu. Rose neušlo, že nevykopla ani do výše kolen, natož vlasů.

„Z toho tvýho pekelnýho vystoupení je virál,“ posmívala se Tamsin. Ta sice měla rozum, ale používala ho jen nerada.

Nato strčila Rose do tváře svůj zbrusu nový smart-phone a spustila přehrávání.

Rose viděla zrnitý záznam sebe samé, jak vykopává nohy do výšky a pěje hlasem,

který zní ještě hůř, než si pamatovala. Nahrávka už nasbírala přes sedm set lajků.

Do dění se vmísila Andrea (zkráceně Andie). Mezi Kočkami platila za svalovce, vypadala spíš jako zápasnice než jako žákyně a i kluky převyšovala o hlavu a ramena. „Měla by ses naučit zpívat, ty kudrnatá pihovatá myši.“

„Kameny a klacky zpřeráží mi pracky – ale slova mi ublížit nemůžou,“ odsekla Rose. To byla další věc, kterou ji učil táta. Kladl jí na srdce, aby tu průpovídku vmetla do tváře každému, kdo ji bude šikanovat. Tím ho zastaví nebo aspoň zmate a získá čas utéct.

„Jak chceš,“ odpověděla Andie, sebrala ze země klacek a hodila ho po Rose. Zasáhl ji přímo do čela. **PRÁSK!**

„AUVAJS!“ vyjekla Rose.

Ale i přes tu bolest musela uznat, že se Andie zachovala logicky. Za celou dobu, co používala tátovu větu o kamelech a klaccích, jí ani jednou nedošlo, že tím vlastně poskytuje protivníkovi užitečný návod.

Ale proč se vlastně divím? pomyslela si a cítila, jak v ní bublá žhavá směsice vzteku a smutku. Táta jí přece taky

řekl, že když se člověk snaží ze všech sil, nemůže neuspět.

I v tom byl vedle jak ta jedle.

Najednou jí připadalo, že všechny rady, které jí kdy její milovaný táta dal, se jí pod nohama rozpadají v prach.

*A pak Rose utekla,
šílená strachy,
ať Kočky nespatri
slzy jak hrachy.*

INKVIZITÓŘI A HLUČNÍ OŘI

Když Rose mījela nákupní centrum Oldwell, pořád ještě utíkala.

Ted', pokud dovolíš, musím udělat malou odbočku. Je záhodno podotknout, že nákupní středisko Oldwell má velice zajímavou minulost, která souvisí s naším příběhem. Když projdeš jeho velikými, elektronicky ovládanými posuvnými dveřmi na lesknoucí se podlahu z falešného mramoru a budeš pokračovat kolem vývěsních štítů obchodů Guccio a SuperSport, těsně před pobočkou Ohákni se! narazíš na okrasnou zahradu. V té okrasné zahradě jsou umělé květiny, plastové stromy a syntetická tráva. Jediné, co je v té zahradě pravé, je... **STARÁ STUDNA.**

A pokud si teď říkáš: *No jasně! Vsadím se, že je to ta stará studna z první kapitoly, do které před zhruba*

patnácti sty lety ten odporný Jeremiáš Jerabo hodil Hromotlouk, zlomenou hůl Merdyna Litého, pak jsi samozřejmě... VEDLE JAK TA JEDLE. Byla to úplně jiná stará studna a –

Dělám si LEGRACI. Samozřejmě máš pravdu. Je vidět, že máš za ušima a zasloužíš si za odměnu zlatou hvězdu nebo nějakou podobnou trofej. Byla to *přesně* ta samá studna, až na to, že teď ji neobklopoval les plný stromů, ale les nablýskaných obchodů. Firma, která před několika lety to velké nákupní středisko vybudovala, dostala od městských úřadů povolení ke stavbě jen pod podmínkou, že historickou studnu zachová. A tak se z ní stala zvláštní atrakce.

Dneska stejně jako každý jiný den střežili okrasnou zahradu dva hlídači, Jim a Alan. Kdysi dávno sloužila studna k plnění přání, příchozí do ní házeli peníze, a díky tomu se jim pak měly plnit sny. Nedávno lidem ale došlo, že mohou mince ze studny taky *vytáhnout* a splnit si tak sen o vlastnictví padesáti pencí nebo libry. A tak vedení nákupního střediska postavilo kolem studny plot a nechalo ji hlídat. A to byla práce Jima a Alana.

Střežit okrasnou zahradu bylo jedno z nejnepříjemnějších zaměstnání vůbec, takže bylo divné, když Jim ani Alan nepostřehli, že se za nimi v umělé trávě otevřela veliká díra a z té vyšlehl záblesk nadpozemsky zeleného světla. Všimlo si toho pár zákazníků, ale sotva se jáma otevřela, hned se zase zavřela, takže to vyhodnotili jako nějaký reklamní trik a věnovali se zas nákupům.

Jenže když světlo pohaslo, zůstala na umělé trávě zhroucená postava... Merdyna Litého, černokněžníka ze šestého století.

Merdyn otevřel oči. Zorničky se mu stáhly, neboť se musely přizpůsobit osvětlení nákupního centra a neonovým vývěskám obchodů. Nezapomínej, že za temného středověku byly jedinými zdroji světla slunce, oheň a občas nějaká svíce. Teď Merdynovi zaútočila na zrak blikající světla, disco koule a všemožné další osvětlení.

„Dobré nebe!“ hlesl. „To peklo jest horším, než jsem si představoval!“

Těmi slovy na sebe upoutal pozornost Jima a Alana. Když se ohlédli, nevěřili vlastním očím. Ze všech vagabundů

a zlodějíčků, které museli ze zahrady vypakovat (za jedenáct let jich bylo celých šest!), byl tenhle nejdřejší.

„Hej!“ ozval se Jim. „Co tu děláš?“

„Zkoušíš vyšťourat nějaký prachy ze studny, co?“
houkl Alan, potěšený vlastní bystrou dedukcí.

„Co si myslíš, že seš zač?“ dodal Jim.

Tahle otázka odpověď ani nevyžadovala, ale Merdyn se do ní stejně pustil.

„JSEMŤ MERDYN LÍTÝ!“
zaburácel.

**„NEJMOCNĚJŠÍ ČERNOKNĚŽNÍK
VŠECH DOB! ZHOUBA NEPŘÁTEL!
POKLOŇTE SE PŘEDE MNOU,
DÉMONI, JINAK POCÍTÍTE
MŮJ HNĚV!“**

Následovala pauza, Jim a Alan se na sebe podívali.

„Cože to seš?“

Oba hlídači překročili plůtek zahrady a hrozivě se blížili k černokněžníkovi ze šestého století.

Merdyn se instinktivně natáhl po Hromotlouku, aby je smetl ohnivou koulí. Jenže sáhl jen do vzduchu, protože svou věrnou hůl samozřejmě neměl. K provedení kouzla by musel použít bylinky u opasku. Bylinná kouzla nebyla oproti pokročilé magii prováděné pomocí hole nic než primitivní alchymie, a zdaleka nebyla tak působivá, jenže neměl na vybranou.

„Pocítíme tvůj hněv?“ zopakoval Jim. „Ty za chvíličku pocítíš parádní náramky, kamaráde.“ S těmi slovy vytáhl pouta a popadl Merdyna za zápěstí, aby ho zatkl.

„Pusť mne, ty bloudavče*!“ zaklel Merdyn, a protože neměl čas namíchat nějaké bylinkové kouzlo, spokojil se s tím, že píchl Jima prstem do oka, což bylo sice černo-kněžníka nedůstojné, leč účinné. **ČVACHT!**

„Aúúú! Jsem slepej!“ vyjekl Jim.

Ted' se Merdyna pokusil zdolat Alan. Vysloužil si za to ránu pěstí do ucha. **LUP!**

* To znamená kulhavý lenoch. Mezi nadávkami patří k těm slabším, ale i tak je to podle mě parádní slovo.

„Aúúú! Zlomil mi lalůček!“ kvílel Alan a válel se po zemi.

ŽUCH! Merdyn ho pořádně nakopl do zadku.

„Tak! A dost!“ zaburácel Alan. „A teď máš velikej malér!“

Jim s Alanem společně popadli Merdyna za nohy a strhli ho na zem.

Neohrabaná bitka v zahradě už vyvolala zájem nakupujících, ti se zastavovali a zírali. Jak se tak muži váleli po umělém trávníku, spadla Jimovi služební čepice a Alanovi se uvolnila paruka a odhalila lesklou pleš. To jen podpořilo jejich vztek vůči vetřelci a snažili se mu nasadit želízka o to víc.

Pak, zrovna když už to vypadalo, že ho Jim s Alanem přemůžou, vytrhl Merdyn ze země umělý strom, zručně praštil větví Jima do kolen a Alana uspal kořenem. ŠLEH, PRÁSK. Velký černokněžník si nerad připomínal doby, kdy sloužil jako voják v králově vojsku, ale v tomhle případě se mu prodělaný výcvik hodil.

To už jeho kousky přitáhly pozornost místního policisty, seržanta Murrayho. Seržant Murray pocházel z rodu

s mnoha generacemi policistů. Bral svou práci tak vážně, že si vypěstoval knír, aby vypadal jako typický policajt. Když zahlédl divného chlápka ve špičatém klobouku, bojujícího s hlídači nákupního střediska, ucítil, jak se mu ježí vousy. Ten knír mu sloužil jako radar na potíže a tohle byla potíž s velkým P. Nelenil, chňapl vysílačku a přivolal si posily.

Merdyn vnímal praskání vysílačky, ze které se ozvala seržantova záloha: „ROZUMÍM. JSME NA CESTĚ!“ Ale protože nikdy v životě policejní vysílačku neslyšel, považoval to praskání za křik obřích krkavců, kteří údajně poletují po planoucích nebesích pekla a pátrají po kořisti. V žádném případě se nemínil stát potravou přerostlých ptáků, a tak se dal na útěk, co mu nohy stačily. Zdálo se mu, že vidí cestu ven, namířil si to tam... a naběhl přímo do prosklené výlohy Ohákni se!

BONK.

Musíš si uvědomit, že ani čiré sklo v temném středověku neexistovalo, takže Merdynovi připadalo, že narazil do stěny pevného vzduchu.

„Co jest toto za čáry?“ vyjekl nahlas. Ale neměl čas se posadit a pouvažovat nad tím. Zvedl se ze země, promnul si bolavý nos a dal se zas do hledání východu. Tentokrát naběhl přímo do stánku Donuts-R-Us. Desítky lepkavých kroužků se rozletěly do vzduchu a rozsypaly se po zemi.

Prodavač od stánku to vyhodnotil tak, že mu Merdyn chce donuty ukrást. Popadl koště a práskl jím zloděje do hlavy.

TŘÍSK! TŘÍSK!

„GRRR! Co jestit’ to za démona?“ křičel Merdyn, zatímco se na něj sypaly rány.

Odkudsi se ozvala píšťalka. Černokněžník vzhlédl a viděl, že se k němu řítí celé hejno černobílých obřích krkavčích lidí (neboli policie!). Chňapl po nejbližší zbrani, kterou měl po ruce, což byl donut, a mrštil jím. **PLÁC!** Donut zasáhl seržanta Murrayho přímo do kníru, policista se zarazil na místě a Merdyn se mohl zas dát na útěk skrz dav otřesených zákazníků, kteří mu uhýbali z cesty.

Konečně popletený černokněžník objevil veliké automatické posuvné dveře, jemu ale připadaly jako obrovské čelisti draka. Odvážně se rozhodl vběhnout přímo do té chňapající tlamy. Ale pokaždé si to namířil špatně a praštil se do dveří –

PLESK! BUM! BÁC!

Při posledním pokusu málem uspěl, dveře ho jen zachytily jako kleště párek. Naštěstí se mu podařilo vyprostit a konečně se ocitl VENKU.

Jenže tam jeho hrůzy neskončily. Naopak právě začaly.

Protože vyběhl přímo na rušnou hlavní ulici.

Představ si, že uvidíš auto, autobus nebo kamion vůbec **POPRVÉ** v životě. Představ si, že nejrychlejší a nejhlasitější